

Estapé respon

Un estat només unit per El Corte Inglés

Fabián Estapé

—A Catalunya el tió va deixar un traspàs de rodalia i un bon grapat de problemes al servei. Que no ha fet bondat?

—Ja hi som! No sabem gestionar, i tampoc no ens deixen gestionar massa. I tot plegat està rovellat. Això ja li va passar a Jordi Pujol quan es va inaugurar el servei Barcelona-Vic. Les primeres màquines eren molt boniques, però tenien un defecte, que al cap de pocs metres paraven perquè tenien una avaria. El traspàs de rodalia és una prova que ens posa Madrid, per posar-nos en evidència si no ens en sortim. I si la caguem, ens diran: “Ho veieu, com sou rucs i ens necessiteu?” Només Mercè Sala va gestionar bé Renfe, i era catalana!

—Què va deixar el tió al País Valencià?

—A Madrid em diuen que l'assumpte Camps és mort. Suposo que els ha cagat algun nou sarau per tenir entretingut el poble. València és Sicília, i l'espectacle d'un president de comunitat perseguint un vailet ja és un bon regal de tió, oi?

—I a les Illes Balears?

—Palma és terreny d'investigació profunda. Gràcies als pocs escrúpols de Munar, tota la resta de l'aparell d'UM s'ha esquinçat, i ja no se sap qui és el bo i qui el dolent. Per a UM el tió va deixar una bona tifa!

—El 2010 comença a Catalunya la cursa electoral. Creieu que hi haurà eleccions avançades, com ja apunten alguns analistes?

—És possible. Això sembla que volen dir els socialistes i el president Montilla, oi?

—Dependrà de la sentència del Constitucional, que s'avanci el calendari o no?

—Si volen fer una sentència irritant i agressiva, repercutirà en l'ànim del tripartit, és clar. Però, en realitat, la convocatòria avançada d'eleccions depèn més sempre de les dades que tinguin els aparells dels partits que no pas de la política real.

—Teòricament, el 2010 ha de ser l'any en què primer Catalunya i després l'estat espanyol sortiran de la crisi. Creieu que aquesta previsió es complirà?

—Encara crec en el termini del juny per a Catalunya, i per a l'estat ja ho veig més difícil... A Espanya els empenya molt, saber que aniran darrere de Catalunya.

—Zapatero ha assumit la presidència del torn del Consell d'Europa. Té sis mesos per a demostrar que l'estat espanyol pot aportar alguna cosa a Europa. Per on li recomaneu que comenci, professor Estapé?

—Hi havia una empresa nord-americana, Conectica, que va demanar als seus empleats que cadascun donés l'opinió per escrit sobre com arreglar l'empresa. I en un dels sobres hi havia una pistola, perquè l'amo se suïcidés... No té solució, això de Zapatero a Brussel·les.

—El 2010 també serà l'any de les fusions de caixes d'estalvis. Elena Salgado ha advertit que calen més fusions. Quines preveieu per a aquest curs?

—Em penso que no calen més fusions. Haurien de pensar que la segona operació és absorbir Andorra, què volen que els digui.

—Sou partidari de fusions d'entitats amb unes altres de fora del territori natural?

—Se me'n fot, perquè els territoris de les autonomies són rucades fetes el 1977. Si alguna cosa amb sentit comú he sentit és l'escarafall de Jordi Pujol en llegir que s'havia constituït l'assemblea de la Rioja. Amb els segles d'història de Catalunya, que et diguin que han fet una mancomunitat a la Rioja... Que fotin vi, si volen! Ara l'estat són disset comunitats autònomes unides per El Corte Inglés, res més.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Progrés moral

Vivim de crèdit. No sols cadascun de nosaltres, sempre a punt de desenfundar la targeta de crèdit o vivint sota un sostre pagat a compte del treball que haurem d'invertir-hi tota la vida. És tota la civilització que s'hi basa. No descobrirem res dient que hipotequem el futur per poder viure el present. Des dels polítics que calculen cada pas que fan ara per no perdre les pròximes eleccions fins a la utilització desmesurada que fem dels recursos naturals. Alguns pensadors, com Bertrand Méheust, afirmen que tot el saber humà s'ha posat a treballar amb l'únic objectiu de colonitzar el futur, de manera depredadora, per apropiarse'n. Però una societat endeutada, segons ell, és presonera del seu futur, no pot prendre riscos ni lluitar pels seus drets ni pensar a viure d'una altra manera. El problema és com se surt d'aquest cercle infernal. Com impedirem crisis cada vegada més dures? Com ens desendeutarem? Com pensarem el present tenint en compte el futur i no hipotecant-lo? Primer de tot, oblidant-nos de la idea del progrés i el creixement a qualsevol preu. No sembla que sigui la intenció dels nostres economistes ni els nostres polítics, que no van més enllà d'una renovada aposta per la tecnologia per sortir-nos-en. De l'economia del petroli a l'economia de l'hidrogen, deien fins fa quatre dies. L'economia de les energies netes, diuen ara. Sant tornem-hi: la fe que la ciència ens salvarà. Com si la política i els interessos empresarials no l'haguessin dominada, la ciència. Cal una revolució dels valors. Les solucions han de ser repensar la ideologia dominant, recuperar idees com ara solidaritat, cooperació, coneixement, progrés moral. Cal que la política també entri en aquests terrenys. Què poden fer els sindicats per empènyer en aquest sentit?

Periodista